

Калчо. И тѣ почнаха да горятъ.

Кона. Тѣй ти се струва.

— Какво ще ми се струва... Нали чувствувамъ!.. (съ болка) Свърши се жена!.. свърши се! Ще се мре жена-а-а!

— Не думай тѣй Калчо! Какъ ще?

— Не трѣбваше да ходя... Хемъ сънувахъ... гробъ да копаешъ... и срещу петъкъ!

— Пъкъ като вѣрвашъ въ сънищата си... защо... защо тръгна?

— Е, хжде! Да се не посрамя предъ другари, че дума съмъ далъ.

Кона си дава куражъ, а очитѣ ѝ почватъ да се пълнятъ съ сълзи.

Кона. Поседни, че си изморенъ.

— Стѣга ми се душата... Може тѣй да ми е писано, жена.

— Писано?

— (Сломенъ). Ще се мре. жена... ще се мре, ти казвамъ,

— Не думай тѣй!

— Ржката ми цѣла трепери... Цѣлото тѣло е изтрѣпнало.

— Не приказвай до като не дойде доктора.

— (Оборилъ глава). Ами ако е... ако е късно, жена!

— Сега пъкъ друга измисли: късно!

Калчо Калцунковъ вдига внезапно глава, помраченъ, но съ решителность.

— Слушай, Конe... То каквото е отредено на човѣка — то ще стане... Ами да знаешъ. Азъ да си кажа, каквото трѣбва, каквото е редно...

— Какво пакъ?